

Göra bort ansiktet

Jag tappade ansiktet igår. Samtidigt som 4:ans buss passerade letade jag en stund efter ansiktet på den isiga marken som jag ville sjunka igenom. Men marken var för hård. Och svanskotan gjorde nåt så djävulskt ont.

Bara sekunderna innan hade allt varit så bra: jag hade spatserat på gatan med huvudet högt. Men plötsligt tappade jag fotfästet om tillvaron och skorna var på glid över en isfläck. När armarna flög upp genom luften antog ansiktet en förvriden form: ögonen förstorades, munnen öppnades och gav ifrån sig ett skräckens skrik. Det var på väg neråt, benen uppåt, jag stod på huvudet och ansiktet lossnade.

Sedan: otroligt viktigt att få ansiktet på plats så snabbt som möjligt. Och försäkra mig om att ingen såg. Och om någon såg - snabbt försäkra personen om att allt gick jättebra, verkligen jättebra. Men det kunde jag inte säga till 4:ans buss, säga att det gick jättebra att tappa greppet. Och ungdomarna på bussen fnissade. Och en tant stirrade förskräckt. Hon hade väl aldrig sett en människa utan ansikte förut.

Det var väl inte hela världen, tänker du. Det var bara 4:ans buss. Är det så pinsamt att ramla? Det har ju alla gjort, det är mänskligt. Men det är just det: alla vet hur det känns, alla vet också att den som ramlat vet att alla vet att det är jobbigt. Ändå låtsas den som ramlat att det inte är jobbigt - det vet också alla. Alla vet också att det finns en rädsla att visa vad som finns bakom ansiktet. Och en rädsla för att falla fritt. Eller ofritt.

Ärligt, 4:ans buss hade efter några sekunder glömt detta missöde. Och vad var det värsta som hade kunnat hända? Att jag hade ramlat ut i gatan, bussen kört av vägen, den stackars tanten dött i olyckan, sonen blivit deprimerad, barnbarnen börjat droga och deras framtida barn blivit olyckliga. Allt för att jag ramlade. Och så säger de att man ska våga falla, och våga göra bort sig? Tappa bort sig. Tappa ansiktet. Göra bort ansiktet. Bjuda på sig själv. Skratta åt sig själv. Så jag försökte skratta lite när svanskotan värkte och tanten på bussen andades ut: vad skönt, världen kretsar inte kring den där tjejen. Hon är ju inte solen. Och slocknar hon lite för en stund går inte jorden under, den jord som det inte går att sjunka igenom. Jag har ju också ramlat, tänkte tanten, inget är nytt under den där solen. Tjejen var bara ute på lite hal is. Sedan åkte 4:ans buss vidare.